

תולדות הסכסוך

"כן, אני מבין בעניין. האוטו יכול לקפוץ ולתת מכה גם למכסה המנוע".

"אתה מדבר על קפיצה של 10 סנטימטר ובזווית של 45 מעלות, כלומר שגלגלי הרכב האחוריים קפצו לגובה של חצי מטר, וגם אז לא כל כך נראה לי שזה יכול לפגוע - תסתכל בעצמך".

"אל תנסה להתחמק", אמר המאבטח.

"אני מנסה להתחמק? תתבייש לך. מה אתה מתערב?"

"אני מתערב? אני רק עוזר לו שלא תרמה אותו".

המתערב השני לוקח את הנהג הראשון לצד, ולוחש לו: "שמע, חביבי, אתה בכלל לא חייב לשלם לו".

"מדוע?"

"אתה היית מקדימה והוא מאחור, וידוע שתמיד הרכב האחורי הוא זה שצריך לשלם".

"אבל אני עצרתי בפתאומיות ורציתי לעשות רוורס ואולי אפילו עשיתי הילוך".

"מה זה משנה לפי החוק, אתה לא חייב לשלם לו. להפך, הוא חייב לשלם לך. אני מציע לך, ליתר בטחון קח את הפרטים שלו..."

"אדוני מוכן לתת לי את הפרטים?"

"מדוע?"

"הוא אומר שאתה זה שאשם בתאונה ואתה צריך לשלם לי".

"אני צריך לשלם לך? אתה לא מתבייש?"

"לא, ואתה?"

בלית ברירה, הנהג השני נותן את הפרטים.

"קח את מספר הרכב".

הוא רשם, "הפוליסה, הסוכן".

המאבטח קופץ כנגדו. "אדוני, אתה יכול לרשום את השם שלי. אני אעיד שהראשון היה אשם".

השני אומר: "א. אני אעיד לטובתך. ב. אני גם אעיד בפני הנהלת בית הספר שהמאבטח שלהם מחולל מהומות ומתערב בסכסוכים לא-לו במקום לשמור על בית הספר מפני מחבלים. מה אתה אומר על זה?"

"אתה תהרוס לי את הפרנסה???"

"יעוד איך".

"אם תהרוס לי, אני אברר את השם שלך ותראה מה אני אעשה לך..."

בשלב זה, התרחקתי מהמקום, והמסקנה שעולה בעקבות המחזה, היא שסכסוכים ומחלוקות היו יכולים להיפתר בדרך פשוטה בין בעלי המחלוקת, רק שתמיד יש יועצים, תומכים ומתערבים למיניהם, שכל עוד הם בשטח, הסכסוך ילך ויסתעף ויקבל משמעויות ותהפוכות חדשות לבקרים ולערבים. מתקרית קטנה בין שני אנשים, שיכולה היתה להתדר בלא כל פרץ וצווחה, הולכת להיות מסכת שלמה של מאבקים משפטיים ושל תת סכסוכים (בין המאבטח למתערב). אנשים הולכים לאבד זמן, סבלנות, ממון, כבוד ומקומות עבודה.

וזה קורה לא רק בין שני נהגים, אלא בכל סכסוך ומחלוקת באשר הם. הדבר הנכון ביותר לטיפול במחלוקת הוא להניח את הצדדים הניצים לבדם, ואם להתערב - אז רק לכיוון השלום והפשרה, ולא כיועצים לשמירת הזכויות "הגזולות".

ועל כך נאמר: הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום.

השבוע, אל מול עיניי, נעצרה מכונית בפתאומיות כדי לבצע חניה ומישהו פגע בה מאחור. לשתי המכוניות נגרם נזק קל של כיפוף הפח.

שני הנהגים יצאו מהרכב. הנהג השני (האחורי) היה די היסטרי, כאילו מכוניתו עשויה זהב. הוא החל לצעוק על הנהג הראשון: "איך חשבת לעשות חניה בלי להסתכל אחורה?" הנהג הראשון היה רגוע ושלו. הוא אמר כי דוקא הביט במראות ולא ראה את המכונית שמאחוריו בשל "אזור מת" במראה (מושג המוכר לנהגים). השני לא נרגע. "אבל איך עצרת ככה? אתה לא חושב שהיית צריך להיזהר?"

הנהג הראשון נשאר רגוע: "ידידי", אמר, "נראה לך שרציתי לפגוע במכונית שלך? תהיה הגיוני. קח את הפרטים שלי, תלך לברר כמה הנזק ואני אשלם לך או דרך הביטוח או באופן פרטי, אם הנזק יהיה כזה שלא שווה להפעיל בגללו את הביטוח".

לאחר עוד שניים או שלושה חילופי דברים, בהם הנהג השני אומר "אבל למה?", "אבל איך?", והנהג הראשון מרגיע אותו, נותן את פרטיו ומתנצל, הרוחות נרגעו, והשניים לחצו ידיים והתכוונו להיכנס למכוניתם.

אך אז התקרב למקום מאבטח של בית ספר סמוך, איש בשנות החמישים לחייו, ולחש משהו לאוזנו של הנהג השני שכבר נרגע. "אתה לא רשמת את המספר של הרכב שלו".

"הוא צודק", אמר הנהג ורץ לרשום את המספר.

ראיתי את הנהג הראשון מבחין בנעשה, אך לא אומר דבר. לשומר זה לא הספיק. "תבקש ממנו את מספר הפוליסה שלו ואת הסוכן ביטוח שלו ואת מספר הרשיון שלו".

"אדוני, הוא צודק. תן לי את מספר הפוליסה..."

הנהג הראשון, שכבר מיהר לדרוך, חזר למכוניתו החונה, הוציא ממנה את הרשיונות והכתיב לנהג השני את כל הפרטים. נראה היה שהוא מתחיל לנעוץ.

אך המאבטח עדיין לא נרגע. "תראה", אמר, "הוא פגע לך לא רק בטמבון אלא גם במכסה המנוע".

"הוא צודק", קרא הנהג השני, "אתה פגעת בי גם במכסה המנוע". הנהג הראשון הביט ואמר: "אם כך, אשלם. פשוט תלך למוסך ורק תקשר אלי לפני שאתה מבצע את העבודה".

כאן נכנס לתמונה אדם נוסף, שהתבונן (כמוני) במחזה. "אדוני", אמר, "הוא סתם סוהט אותך. לא ייתכן שפגעת גם בטמבון וגם במכסה המנוע, כי אין נקודת מגע בין הרכב שלך לשלו בשני המקומות".

"מה אתה מתערב?" צעק המאבטח. "הם מסתדרים ביניהם טוב, מה אתה נכנס?"

"זה בסדר", אמר האיש. "הם הסתדרו טוב גם לפני שאתה התערבת, אז כנראה יסתדרו עוד יותר טוב אחרי שאני מתערב".

האיש שכנע את הנהג הראשון לצאת מהחניה ולהיצמד לרכב שמאחוריו. הבדיקה הראתה באופן ברור שאין כל נקודת מגע בין מכסה המנוע למכונית הקדמית.

"זה בטוח מהמכונית שלו", אמר המאבטח, זה שנגד התערבות, "אל תתן להם למכור אותך".

"תגיד לי איך יתכן הדבר?" שאל המתערב השני.

"לא יודע, אולי מהמכה האוטו קפץ",

כאן הבחנתי שהנהג הראשון הרגוע מתחיל להתעצבן. "קפץ, אתה אומר?"

תולדות הסכסוך

השב על השאלות הבאות:

1. מדוע הנהג הראשון (הקדמי) לא נזהר? _____

2. תאר את אופים של הנהגים? _____

3. אילו פרטים מסר הנהג הראשון קודם התערבות המאבטח? ואילו פרטים מסר לאחריה? _____

4. "מה אתה מתערב?" צעק המאבטח. "הם מסתדרים ביניהם טוב, מה אתה נכנס?"
זהו משפט פרדוקסלי, מדוע? _____

5. "אל תנסה להתחמק", אמר המאבטח.
למי אמר זאת? _____
6. מהי מסקנת הכותב, מהספור? _____

7. באר:
 - א. אזור מת - _____
 - ב. רוורס - _____
 - ג. פוליסה - _____
 - ד. ניצים - _____
8. מי היה אשם בתאונה? הוכיחי מהקטע. _____

9. מי היה אשם בסכסוך בין הנהגים? _____
10. הביאי מקרה דומה למתואר במאמר. כתבי כיצד הסתיים? האם יכול היה להסתיים בצורה אחרת? _____

11. תן כותרת אחרת למאמר. _____

תולדות הסכסוך

תשובות:

1. אגור מת.
2. הראשון: רגוע. השני: היסטרי.
3. קודם: שם ומס' טלפון (כנראה). אחרי: מס' רשיון, פוליסה וסוכן הביטוח.
4. המאבטח שהתערה, אינו יכול לדרוש מאחרים שלא יתערו בו.
5. למתערה השני (כביכול הוא בא - כח ומיזג, של הנהג הראשון).
6. אין להתערה בסכסוכים, לא מביא בד"כ תועלת. ואם להתערה רק לכיוון השלום והפשרה.
- א. אגור שאינו משתקף במראות. ב. נסיעה לאחור. ג. תעודת ביטוח. ד. אנשים מריבים, בעלי מחלוקת.
7. לא ניתן להגיע למסקנה מוחלטת. בתחילה כותב שמי שהוא פגע במכונית הראשונה מאחור, וא"כ הנהג השני - הפוגע אשם. לאחמי"כ משמע שהנהג הראשון אשם וכי הוא אף מסכים לזה. ולבסוף מובן שהשני אשם, ע"פ החוק, כפי שהמתערה השני משכנע.
8. המאבטח.